

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΨΗΤΟ

Ἡ συζήτηση ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν γιὰ τὴν μεγάλη τῆς ζωραμίας νουσιμάδα.

Ἦσαν ὅλοι μιμουρατικοὶ καὶ παιδιὰ μὲν βγαλμένα ἀπὸ τὸ ἀγὸ τοῦ. Κατὰ συνέπεια, εἶχαν ποῦ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ καὶ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ. Ἐνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ περιφρονῶν τὸν ἐπιλοχία, γιατί ἦταν Μεσολογίτης καὶ δὲν ἀπὸ τοῦς φαντάροις ἦσαν χωροεῖ.

Τὴν ζωραμιάνα ἔλεγε πὸς πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπαν στὴ ζῶη τοῦ, ἀλλὰ τοῦς ἄρεσε ποῦ.

—Ἐγὼ τὴν τρώω, εἶπε ἕνας, σὰν νὰ τρώω κέξιν...
—Κὶ ἐγὼ δὲν τὴν ζωραμιάνα, εἶπε ἄλλος.
—Ἐἶνε φορὴ ἀληθινὸν, εἶπε ὁ τρίτος. Ὅχι σὰν ἐξέιν ποῦ τρώει στὰ Ξενοδοχεῖα...
—Ἐἶνε κ' ἀπὸ τὴν ζωραμιάνα, ἔλεγε ὁ τέτατος. Ἄλλος, ἀλλὰ ὅλοι τοῦ οἱζιτῆ κανε.

—Σιωπή... Σιωπή, εἶπα...
—Κῦο... Κῦο... Κῦοοοο...

—Κεῖ καὶ λιβάδι! Ἐλάτε δῶ νὰ δῶ. Ψήθηκαν καὶ ὁ ὀδελφία...
Τὰ ἀγιά δὲν ἦσαν ὀδελφία, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Φτάνει ὅτι ἦσαν ὀδοφωμένα, παχειὰ καὶ ὀρεκτικὰ.

Οἱ στρατιώτες πλησίασαν.

—Ὅριστε...
Ὁ ἀξιωματικὸς βοήθησε τὸ δάχτυλό του μέσα στὸ μπουτί καὶ περὶ τὸς ἀγνός βῆκε ἀμέσως ἀπ' ἐκεῖ.

—Χι... Ὁρῶτα... γοῦλλισ ὁ ἰπολοχαγός, γίνονταν τὸ δάχτυλό του. Καὶ τὰ γλεζάδια... Ποῦ εἶνε τὰ γλεζάδια... Γιὰ φέρε τὴν εἶνε τὰ γλεζάδια ἀπὸ δῶ...
Οἱ στρατιώτες ἄρσαν γάτο τὰ ταμὰ καὶ προημοποιήθησαν νὰ τοῦ ζῶνταν τὰ γλεζάδια. Τὰ τῆλεσε αὐτὸς σ' ἕνα ζωῖ καὶ ἐμυρε...
—Καμὰ ὀαδίτσα, δὰ τὴν οἰρηζήζουμε μ' αὐτὰ, εἶπε, σὰν μονολογώντας μὲ τὸν ἑαυτοῦ.

Καὶ ἔπειτα, γράζοντας πρὸς τοῦς στρατιώτες, προσέθεσε: —Τὸ ὄροιο σὰς τόρα, καὶ ἴονα, παραζαῖο. Φοινές καὶ σαζαλιάρες, εἶπα, δὲν ἐπιτρέπονται... Μὴ λησιμονήτε ὅτι ζῶντε καὶ τὴν «Καλλιόπη» στὴν στρατώνα...
Οἱ στρατιώτες, χαμογελώντας, πήραν τὰ ταμὰ καὶ προημοποιήσαν. Δὲν ἔβλεπαν ὅμως δέκα βήματα καὶ νὰ ἐπιτρέψουν τοῦς ὁ κῆρος ἀνθρωπολογός...
—Ἐ, ποῦ στρατιώτες! Τί εἶν' ἐτοῦτα ποῦ φέροντε; ῥῶθησε.

—Τὸ συσσίτιο, κῆρος ἀνθρωπολογέ.

—Τὸ συσσίτιο; Χι! Τί ἔχει σήμερα; Ψητό; Γιὰ φέρε νὰ τὸ δῶ. Ψήθηκε καὶ ἡ σὰς γέλασαν;

—Ἐκοψε κ' αὐτὸς ξεροφωμένα Ξίγνα ἀπὸ δῶ, καὶ ἀπὸ κεῖ παραμυξέδες, ἐβόλε καὶ περὶ τὰ κριστιανιστὰ, καὶ ἀφοῦ φάνηκε ἰκανοποιημένος, εἶπε:

—Καὶ τὰ νεφρά, τί ἔβλεπαν; Ποῦ εἶνε τὰ νεφρά;
—Ἐδῶ εἶνε, κῆρος ἀνθρωπολογέ...
—Δὲν ξέρετε, ὀρε ζωντοδόλα, ὅτι δὲν βάζουν τὰ νεφρά στὰ ψητά, γιατί τὰ ἔνασιοντες; Ποῦβε ἰμάρτε, μορε, καὶ δὲν ξέρετε πὸς φηγονται τ' ἀγιά;

—Οἱ στρατιώτες δὲν μίλησαν. Ἄρσαν πάλι γάτο τὰ ψητά καὶ ζήτησαν σὰν ζωῖο.

—Βγάλετε, μορε, ἀμέσως τὰ νεφρά! διέταξε ὁ κ. ἀνθρωπολογός. Οἱ στρατιώτες ἔξετέλεισαν τὴν διαταγή του.

—Καὶ φέρε τὰ δωῖρα, νὰ λένε νὰ γωθῶν, τοῦς προστάζει πάλι. Τὰ κῆρος, τὰ τῆλεσε κ' αὐτὸς ὀρε μὴ ἐμυρεῖν καὶ τῶδε ἔλεγε:

—Καὶ ἄλλοτε νὰ προσέχετε, ὅπως σὰς εἶπα! τοῦς φώναζε.

Οἱ στρατιώτες, χωρίς νὰ μίλησαν, ἀνέβλεψαν τὰ ψητά καὶ προημοποιήσαν.

Δὲν προημοποιήσαν ὅμως ποῦ, καὶ νὰ ὁ κ. ἀνθρωπολογιστής. Περάσανε μισροτὰ του, σμεῖοι καὶ σοδοῖο, σὰν ἀνθρώποι ποῦ γάνον τὴ δουλειὰ τοῦς.

—Ἐλάτε δῶ, βοέ σὺς! τοῦς φώναζε. Γιατί δὲν ζωραμιάτε;

—Μά... κῆρος ἀνθρωπολοπιστὰ...
—Μάε καὶ ξεροῦ σας! Ἐτοῖ σὰς μῆδαν, μορε, νὰ μὴ ζωραμιάτε, καὶ, τοῦς ἀνοήτους;

—Με τί ζωραμιά, κῆρος ἀνθρωπολοπιστὰ; Βαστοῖμε τὸ συσσίτιο...
—Τὸ συσσίτιο εἶν' αὐτὸ; Γιὰ φέρε τὸ δωῖρα νὰ τὸ δῶ...
Ὁ ἀνδρὸς πλησίασαν τὰ ταμὰ μὲ ἄτακτῃ.

—Καὶ ποῖος διούλος τῆκεναι τὰ ψητά, μορε, σὰν νὰ τὰ φάγαντε τὰ σμεῖοι;

—Οἱ κῆρος... κῆρος... οἱ ζῶντοι αἰ...
—Ἄεε καὶ ξεροῦ σας! εἶπα... Τὶ τομολογήσατε ἔτσι τὸ συσσίτιο, μορε; Γάτες εἶστε ἡ στρατιώτες; Τί εἶστε σὺς, μορε ζωραμῖο; Τί εἶστε, εἶπα, σὺς;

Κανεῖς δὲν ἀπαντοῖσε.

—Καὶ ποῖος τ' ἄλλοτε, βοέ, τὰ ψητά;

—Ὁ κῆρος συσσιτάροχος!

—Κ' ἀπὸ ποῦ εἶνε, μορε, αὐτὸς καὶ δὲν ξέρεται τὰ ἀλατιζή;

Ἄπ' τὴν Ἄγγλια τὸν φέρσαμε; Ἀλατιζομένο εἶν' ἐξέιν οὐ κεφάλαι;

—Ξέρομε κ' ἐμεῖς...
—Ποῖος ἄρση, μορε, τὰ νεφρά ἀπάνω στὸ ψητό!...

Γιατί ἦσαν Μεσολογίτης δίκιο. Νουσιμώτερο φορὴ δὲν ἔφραγε ποτὲ μὰς!...
Ἄπάνω στὴν ζωραμιάνα, θεωρηθίκαμε γάπουν πλοῖοιο συσταρωτῆ μάς, ποῦ καταδεχόταν νὰ ποῦ τὴν ζωραμιάνα τὸν στοῦς φτωχοῦς, ποῦ περιτριγυρίζον μὲσα στὴν στρατώνας τὴν αἰλή, ἀντὶ λεπτῶν τριανταλέων τῆς μιά!
Ἡ ζωραμιάνα ἦσαν τότε καὶ δῶσαν.
—Καὶ νὰ δῆτε, προσέθεσε ἕνας ἄλλος. Τριάντα μόνον δὲν τὴν δίνει. Ἄνα τοῦ δῶσε κανένας καμὰ πεντάρα λιγώτερο, τρέχει νῆσο ἀλλοῦ, νὰ τὴν ποῦ τὴν τριανταπέντε λεπτά στρογγυλὰ...
Ὅλοι τότε μίλησαν περὶ ἀισθημάτων καὶ ἀνατροφῆς. Τί μέγα πράγμα ποῦ εἶνε ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς καὶ τί καὶ οὐ τῶς, βοέ παιδιὰ!... Συχαριστῶ τὸν πάτερ καὶ θεὸν, ὅταν βλέπει τέτοιες ζωραμιάνας...
Καὶ ὅλοι τοῦς θεωρηθίκαμε νὰ ποῦν ἀπὸ μὰ ποῦ εὐγένεια ὁ ζωραμιάνας τοῦς, διχὴ τοῦ, φραζά...
Ὁ ἕνας ἔβλεπε τὴ δεινὰ ἀγαθοφωρία, ὁ ἄλλος ἔβλεπε τὴν τάδε, ὁ τρίτος χάρισε τόσα λεπτά, γιατί συνηκνῆθη ἀπὸ μὰ μεγάλη δυνατοχία, καὶ ὁ τέτατος προτίμησε νὰ μείνῃ νησιτῆς αὐτῶς, γιὰ νὰ φάη καὶ ποῖος ἄλλος ποῦ πενοῖσε...
—Μὰ βέβαια! Ἐτοῖ ποῦ εἶν' ὁ κῆρος, ἀδερφέ!...
—Ἡ εὐγένεια φρονιάζει καὶ δὲν ζωραμιά!...
—Κάτελα, ἀζῶνα μὴ ὀαδίτσα!
Ἐνα φραζωδὸς ἀνάητο παιδί φρε καὶ πήρε τὴν ζωραμιάνα.
—Καὶ μὰ νησιτῆς, κάτελα, τ' ἀζῶς;
—Κὶ ἂν ἔχει καὶ κανένας ποῦ μὰ μεζέ... Καὶ ζῶτα, μὴ ζήτησης δεκαῖτσα!... Οἱ μεζέδες, ἔξερτε, δὲν πληρώνονται...
Καὶ ἡ ζωραμιάνα κερὰ εὐγένειας καὶ ἀνοήτουσος τοῦ ἀνθρώπου ἐξελοοῦθησε ποῦ ζωραμιά.
—Ἐγὼ, τί νὰ σὰς ποῦ; Προημοποιῶ νὰ πεθῶν, παρὰ νὰ πεθῶ ἠθῶς ἢ νὰ νησιτῆς! εἶπε ἕνας ἀπ' τοῦς ἀνοήτουσους φαντάροις.
Σὲ λίγο μὰ κῆρος ἠρε καὶ ζωραμιάσε τὰ ζωραμιάνα τῶν ἀνδρῶν. Κ' ὅλοι τότε ἄρσαν τὴν ζωραμιάνα καὶ μῆσαν τὸν ἄερα, σὰν τὰ ζωραμιάνα, ἀνοητοχίζοντας τὰ ζωραμιάνα τοῦς.
—Μιμημὴ! Ψητό ἠρετὴ!...
—Μορε ποῦβε ἔρξται!...
Ἄλλὰ δὲν βαστοῖσαν γιὰ νὰ τὸ μῆδαν. Ἐξέτην τὴ στιγμή φάνηκε μὰ ποῦ ἀπὸ στρατιώτες, ποῦ ζωραμιάσαν ψητά ἄγνια ἀπὸ τὸν φτωχὸ στὸ συσσίτιο. Ἦσαν ὀδοφωμένα καὶ ζωραμιάνα... Τὰ Ξίγνα τοῦς ξεροφωμένα καὶ ζωραμιάσαν, σὰν ζωραμιάνα, τριανταπέντε μόνον ἀπάνω τοῦς, ζωραμιάνα-ζωραμιάνα... Ἐτοῖ ποῦ ἦσαν ζωραμιάνα μὲσα στὸ ταμὰ, φανόντων-σαν σὰν τὴν ἠδονί, ποῦ ζωραμιάσαν περμένει... Καὶ ἡ ζωραμιάνα τοῦς ζωραμιά καὶ ζωραμιάσε καὶ ζωραμιάσαν τοῦς ἀνδρῶς...
Ἐγὼ καὶ τὸ στομάχι ποῦσιν, ἄποε ἔχει καὶ ὀρετῆς τῆς ποῦστῆς του...
Οἱ στρατιώτες, ποῦ ζωραμιάσαν τ' ἀγιά, ζωραμιάσαν τὰ ταμὰ μὲ τὰ ψητά, σὰν νὰ τὰ νησιτῆσαν:
Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι, κ' ὀποιος θὰ τὸ φῆθὰ... γάτση...
Νάνι-νάνι, τὸ καυμένο, ποῦσιν καὶ ζωραμιά...
Ἐνας ἀξιωματικὸς, περνώντας, τοῦς σταμιάσε.
—Τὶ ἀνοήσεις εἶν' αὐτέες, στρατιώτες; Στρατιώτες εἶστε σὺς ἢ ζωραμιάνας;
—Τὶ κάμα, κῆρος ἰπολοχαγέ!...

Ἐπῆρε ὅλα τὰ κεφάλαια τῶν ψητῶν

—Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι!...

Η ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΥΠΝΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΑΥΓΗΝΙΑΣ

Τι έκανε ένας πρωθυπουργός της Άγγλιας για να μπει να κοιμάται. Τα μαρτύρια του βρετανικού Μπέρχερ. Το τραγούδι του σκεπυ στρατιώτη, που αποκριμίζει τη βασίλισσα Βικτωρία. Το κρεβάτι του καλύτερου Αγγούστου. Ο μεγάλος υψιπέτης Ππτ. Πώς αποκριμείται ο Βέλλιγγτον, κλπ. κλπ.

λα δραστηζώτερα μέτρα. "Οχι Λονδίνο τον πρωθυπουργό της Άγγλιας, έφερε κι αυτός από άπνιες, χροιά του μαρτύριου για τους άνθρωπους από την άπνια.

Ο λόδος Ρόμπερτ, ο πρώτος πολιτικός και πρωθυπουργός της Άγγλιας, έφερε κι αυτός από άπνιες. Όταν ή άνάγκη των άγαπημένων του συγγράφου, κατά τις μαζικές και τυραννικές νύχτες της άγρυνιας του, δεν του χάριζε τον περιπόθητο ύπνο, τότε ο δυστυχής λόδος άναγκάζονταν να καταφεύγει σ'άσπνια συναντάσεις οι ένενυχτες του

Όταν ο Μπέρχερ έδλεπε ότι δεν έπαυε ναυιά έλλπδα ν' άποκοιμηθί, άρχιζε να κοινοτάει με τον ύπνο του :

—Τώρα, Μπέρχερ, σου δίνο διαρία δέκα λεπτόν. Έλεγε. "Αν μέσα σ' αυτό το διάστημα δεν άποκοιμηθίς, θα σε βάλω να ζήνεις άπνιο."

Κι όταν τζάταν να μην τον πιάει ο ύπνος και μετά το μάνιο του —κι' από συνήθεια συχνότατα ο Μπέρχερ άρχιζε και πάλι να ηονολογί :

—Άκουσε, Μπέρχερ, έλεγε, σου δίνο άσημ δέκα λεπτόν κερ... "Αν έζομει πάλι τα ίδια κι' έξακοιμηθίς να στοιγογυρίζι άπάνω στο κρεβάτι, θα σε βάλω να ζήνεις ένα στρατιωτικό περίπατο πέντε μίλιον.

Τις περισσότερες δέ νύχτες ο φτωχός βρετανός κοιματοκοιούσε κι την δεύτερη απειλή του κι' έτσι, άφορ έκανε πεσοποιά πέντε μίλιον, ξαναγυρίζι κατακοιμαζόμενος στο κρεβάτι του κι' άποκοιματόν. έπιτέλον...

Η βασίλισσα Βικτωρία της Άγγλιας έφερε κι αυτή συχνά από άπνιες.

Μιά νύχτα, στά άνάτομα του Γουίνδσορ, ένας από τους φρονιούς άρχιζε να τραγουδάει κάτω από το άνοιχτό παράθυρο του κοιτάνος της Βικτωρίας, ή όποια, πως σνήθεος, όπτε κι' έντινη τη νύχτα δεν μπορούσε να κοιμηθί. "Ο στρατιώτης άγιε μιά φωνή γλυκάτη κι' ή βασίλισσα, έπιτεμένη άπάνω

—Τι δεν ζήρετε, μορφή, έσπε, που φάγατε άόλογο τ' άρνι κι' άφρασε τονάγα το κεφάλι, μιά πιστορία του έγκλήματος που κίματε ; Για φάγε το δώ, μορφή, για να μη το δις ο λογαριος και φάτε κανένα σινωφές (μηνιά φράζισι).

Οι στρατιώτες προσημοσθήσαν, άφορ δεν ήξεραν για ποιά κεφάλι έλεγε, να ζήνι ο καθένας το κεφάλι του δικού του ψητού και να το προσφάει ...

—Και τώρα δρόμο και να μη σας δις ο λογαριος ... διτάει ο κ. ανθροσπιστής.

Οι στρατιώτες προσημοσθήσαν και της ταβένας ή παρτέ, σάν βιδη να περνούν το ψητά, έπαγε την κοινοτάει περί ένγενής χαρσκήθου, ή περσποσποσπία, ποσποσπία ήδων και άσθηθιόν, σάν να την ή κοιμηθί με το ένφάρι. Με μάνια γουλιωμένα και σπάνια του έξοκαταπίναν, γύρισαν και κίπτασαν τα ψητά κρεβάτι, με τα γουλιωτόν τα λίπη τους, που περνούσαν σάν λιτανεία του στομάχου...

Δεν άντιληθθήσαν καλά τί κίνανε οι άνότομοι, μη σ' μιά στιγμή άληλοαντιέτρασαν και πεταχθήσαν όλοι τους άπάνω και τρέξαν όλοι μαζί, σάν να είχαν σνήθημα, άλληλοσπώμένοι και άλληλοσπατομένοι, κοντά στους κώδελας.

—Τρέξτε, μορφή παιδιά, να πάρουμε κανένα καλό κοιμάτι, πλιν μιά τ' άράξουν άλλοι πιο μπροστά ...

Και έβγαλαν, σάν να τους κινήσαν, χωρίς να θυμηθούν να πληροσούν και τον κάτελα, ένω το φρικώδες βοοιμόριο παιδι τους φώναζε από κοντά :

—Έ, οφ έσπε, φαντάρο, τά λεφτά, οφ ... Ποιά είναι, μορφή φαντάρο, τά λεφτά ...

ΣΦΑΛΩΣ το πιο άπαράτητα πράγματι στο κρεβάτι της, άκουσε με μεγάλη άδωχίαστα το λιονταίο τραγούδι του. Άνάτοτος ο στρατιώτης τραγουδός και δεύτερο και τρίτο σκοπό. Και κατά το διάστημα αυτό ο περιπόθητος ύπνος έβλεπε τα βέλαμα της βασίλισσας. Σε λίγο ένας θεατρίον της Αμίας, άφορ έ κίλισε άδοροθα τα παράθυρα, καθίθηκε, κι' άφορ άδωχίαστα τον φρονό τραγουδιστή έκ μέρους της Α. Μεγαλειότητος, τον παρακάλεσε να πιάη το τραγούδι, γιατί ή βασίλισσα είχε άποκοιμηθί με το ναυόσισμα του. "Ο φρονός έμεινε κατακλιχτός. Συναποσφώθη με τη σίστασι του αλάου και την έπινοήν δέχτηκε ένα θεατρίο και πολύτιμο δώρο από την βασίλισσά του.

Ό αυτογράφο της Ρώμης Άγγούστος έπέρασε πολύ άπ' αυτήν και γρηγοροσπίασιν κίθε τι, για να μπουρέ να κοιμηθί. Την έπαυή έντινη ζώσα στην κοσμοκρίταιρα ένας άνθρωπος, που είχε το χάρισμα να κοιμάται, κι' άς χιλιάδες ο κόσμος γύρω του. Όταν, λοιπόν, πέθανε ο προνοσιστής αυτός άνθρωπος, ο αυτογράφος Άγγούστος διτάει ν' άποσπώ τον κρεβάτι του, έλλπιντας ότι έπαυε κάποιον άπερσποσπίασιν κί' αυτό, που έκανε τον κύριο του να κοιμάται. Δεν άρχισε όμως ο τίταλοσπος Άγγούστος να πισθί ότι το κρεβάτι του έντιμη δεν μπορούσε να έξοσκήση καμιά έπιδομα κι' έπαυε να κοιμάται άπάνω σ' αυτό.

Ένώ όμως βασανίζονταν τόσο άνθρωποι από την άπνια και ζήταν να βρούν έναν άποσφώτο τρόπο θεραπείας της, άπαρουν άλλοι, που νομίζι κανείς πως έχουν τον ύπνο στην τσέπη τους.

Ο νιχητής του Βαγγόλο στρατιώτης Βέλλιγγτον, ο πρωθυπουργός της Άγγλιας Ππτ και ο ταδίστασιν όραν από τους άνθρωπους, που μόλις έπιπταν στο κρεβάτι τους, τους έπαυε ο ύπνος.

Μιά φορά είχαν πει στο κρεβάτι να συγγουοσθούν μόλις του σκεπυ και ένα σπουδαίο και έπιπτον ζήτημα. Τον βόταν μέσα στον κοιτόνα του να κίματι μαζαρίος. Τον ζήτησαν λοιπόν άμοσος κι' άρζισινα να συγγουοσθούν μόλις του πού μετά έπαυε να ληρθούν, για το ζήτημα που είχε παρουσιαστέ έντελος άπόροτα.

"Όταν τελείωναν τη συγγουοσπία τους κι' έβλεπαν τις άποσπιασιν τους ο πρωθυπουργός Ππτ τους έλε :

—Αντά είναι, άγαθηί μορφή... Έγώ θα κίνον ότι πρέπει να έπιδη νιτωτάσι, κίνατέ μου τη γάρι να πύτε στη δουλειά σας ; Καλήριζα ...

Και χωρίς να ζήνι από στιγμή, έπαισ στο κρεβάτι του.

Οι επισκέπτες του φρανς, άλλα κώδα βγαίναν έξω, θυμηθήσαν κάποιον σπουδαία λεπτοσφαιρα, που είχαν ληποσπίασιν να της συγγουοσπών, και ξαναγυρίζαν σκεδόν άμοσος στον κοιτόνα του Ππτ. Μόλις όμως άνοιξαν την πόρτα, μεναινε έπιπτατο. Ο πρωθυπουργός της Άγγλιας όχι μόνον είχε άποκοιμηθί βαθύτατα μέσα σ' 2-3 στιγμάς, που είχαν μεσολθθήσει, άλλα και φορζιζι σάν γουλιωσάσι ... Τέτοι φορζιζι φορζιζι που είχαν ξανακίσει από τους...

Υπόσπον δυο άνδρωτοι του Βέλλιγγτον, από τα άπια μπορούσε να άντιληθθήσει καμιά δύναμη είχε ο μέγας στρατιώτης να έπιδήλη στον ύπνο του να κοιμάται όποια ώρα ήθελε.

Στον πόλεμο της Ιπανίας, όταν κίριετον τον Άγιο Σεβαστιάνο, που ήταν ότι τά κίνοιαν δεν κίριετον ν' άρζισινον ύπνοσιν να βοοιθώδισιν τις θέσεις των Γάλλου κι' ότι θα ήσαν έτοιμοι όποια από άγιες θέσεις. Ο Βέλλιγγτον τους γύρισε στον επισκοπιστή του και το έλε :

—Λοιπόν, το καλύτερο που έζομει να κίνοιασιν είναι να κοιμηθώσιν ...

Και άπ' έτος, άπ' έτος, καθίθηκε άπ' το άπιο το έτος μέσα σ' ένα γουλιωμα και σ' ένα λεπτά μέσα άποκοιμηθήσε.

Άλλη μιά φορά ο "Σιδροφός Λούξ", όπος άπεσπίασιν τον Βέλλιγγτον, μπήκε μέσα στη σπηλι του να κοιμηθί. Σε λίγο όμως τον ζήτησε ένας άξιωματικός, ο όποιος άνήγγιλλε ότι ο έθνος βοοιζόταν ένκι κοντά.

—Δεν μού λές, σάς παρακοιλοσθόντες οι Γάλλοι όλη την ήμερα ; φώτης ο Βέλλιγγτον τον άγγελιοφόρο.

—Μάλιστα, στρατιώτ.

—Κι' οι στρατιώτες σου θα είναι κορσασμένοι, έ :

—Ψόφιο άπ' την κόρσασ, στρατιώτ.

—Απ' τότε κι' οι Γάλλοι θα είναι κι' αυτοί κορσασμένοι και κίθε άλλο θα σέχρηνονται, παρὰ να μιάς έπιτεθούν άπόψε. Έτσι είναι ...

Και πλιν άκούια άποκαροσθηή ο άξιωματικός, ο όοις τον είχε ξαναπάρε.

